

«AVUI M'HE DE QUEDAR A CASA TEVA»

pel pare SEBASTIÀ BARDOLET

«Baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Diu l'evangeli que, quan Zaqueu va sentir aquestes paraules de Jesús, baixà de seguida i el rebé tot content.

Nosaltres també sentim la veu del Senyor, que ens invita a baixar de pressa i que s'invita a quedar-se a casa. D'on hem de baixar? De les nostres altiveses, dels nostres orgulls? Dels castells que ens hem fabricat, quan encara no sabíem que és més important que Jesús et vegi que no pas que tu vegis Jesús? Si el Mestre ens ha vist gràcies a la nostra posició, que no ens pertocava per la nostra estatura espiritual, feliç estratagema! Feliç culpa que ha atret l'atenció del Senyor envers nosaltres! Sant Agustí identifica aquest arbre amb el de la creu. Feliços, doncs, nosaltres que per la creu hem merescut la invitació del Senyor, hem merescut la salvació!

Avui, doncs, el Senyor es vol quedar a casa nostra, per compartir l'àpat i la caritat, per convertir-nos, per salvar-nos. «Avui s'ha salvat aquesta casa!».

Ja sabeu, germans, que cada vegada que celebrem la festa d'aquest temple —com la de tot temple—, més que festejar unes pedres i una matèria morta, estem pensant en la comunitat de creients, aquelles pedres vives que, juntes i amb la pedra angular —el Crist— que les uneix, formen l'autèntica Església, el veritable temple de Déu. «El temple de Déu és sagrat; i aquest temple sou vosaltres», se'ns diu. No estaria bé que quedéssim enlluernats per les pedres materials, per boniques que fossin, i no arribéssim a copsar l'autèntic temple de Déu, que són els germans, que és l'Església, en majúscula.

Per això, mirem de viure la dedicació d'aquesta església com un signe i un compromís de la comunió que hi ha d'haver entre tots els qui formem ara aquesta comunitat de fe i de pregària. Això és el més important de la festa d'avui. Sentit d'Església, comunió amb i en l'única Església de Crist. Coresponsabilitat i comunió fraterna entre tots aquells qui, formant junts l'edifici eclesial, volem estar atents a la veu del Senyor, quan ens digui: «Baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Amb la seva presència el Senyor fa de la nostra casa la seva casa. És la casa de la presència de Déu, és la casa d'oració, ha de ser la casa de la caritat sincera.

Que aquesta celebració d'avui, ens ajudi a ser ben fidels al nostre compromís eclesial, i a saber respondre amb llestesa quan el Senyor es digni a mirar-nos i ens digui: «Baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Aleshores, deixem-ho tot, anem a Jesús, obrim-li de bat a bat el nostre cor i, a la llum de la seva gràcia, podrem sentir una vegada més aquella paraula: «Avui s'ha salvat aquesta casa».